

تأثیر یک دوره تمرین اینتروال شدید بر سیگنالینگ تنظیم عوامل درگیر در تغییرات عروقی (مولکولی و بافتی) به دنبال ایسکمی میوکارد

علیرضا رضانی^{۱*}، یعقوب مهری الوار^۲، عباسعلی گایینی^۳، فرشته گلاب^۴، ریاض غیرتمند^۵

مقاله پژوهشی

مقدمه: این مطالعه با هدف بررسی تأثیر یک دوره تمرین اینتروال شدید بر سیگنالینگ تنظیم عوامل درگیر در تغییرات عروقی به دنبال ایسکمی میوکارد صورت گرفت.

روش بررسی: در این مطالعه ۲۸ سر رت از نژاد ویستار (۲۵۰-۲۰۰ گرم) به صورت تصادفی در ۴ گروه شم، ایسکمی، تمرین و تمرین- ایسکمی قرار گرفتند. انفارکتوس میوکارد با بستن شریان کرونری نزولی به مدت ۳۰ دقیقه انجام شد. برنامه تمرینی روی تردمیل به مدت ۸ هفته، ۳ روز در هفته به مدت ۴۰ دقیقه اجرا شد. با نرم افزار SPSS(21) و از روش آنالیز واریانس یک طرفه و در صورت مشاهده تفاوت معنی دار آماری از آزمون تعقیبی بونفرونی جهت تعیین محل اختلاف بین گروهی استفاده شد.

نتایج: نتایج نشان داد که اختلاف معناداری بین ۴ گروه در میزان بیان ژن *VEGF*, *AKT*, *HIF-1*، اپلین و گیرنده اپلین وجود دارد ($p=0/001$). نتایج آزمون تعقیبی بونفرونی نشان داد که سطح بیان ژن *VEGF*، اپلین و گیرنده اپلین در گروه تمرین ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم، ایسکمی و تمرین ورزشی داشت ($p=0/001$). هم چنین نتایج نشان داد که اختلافی بین گروه تمرین تناوبی با گروه ایسکمی میوکارد و گروه شم وجود ندارد ($p>0/05$). تمرینات تناوبی شدید در هنگام مداخله ایسکمی منجر به افزایش بیان ژن *AKT* شد ($p=0/004$) اما خود تمرین ورزشی این تغییر را ایجاد نکرد ($p>0/05$). سطح بیان ژن *HIF1-a* در گروه ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم ($p=0/031$) و تمرین ورزشی داشت ($p=0/001$).

نتیجه گیری: تمرینات تناوبی شدید منجر به بهبود سیگنالینگ عوامل درگیر در تغییرات عروقی (مولکولی) و در نهایت منجر به کاهش سایز انفارکتوس (بافتی) قلب به دنبال ایسکمی میوکارد می شود.

واژه های کلیدی: انفارکتوس میوکارد، سایز انفارکتوس، تمرین تناوبی شدید، فاکتور ناشی از هیپوکسی

ارجاع: رضانی علیرضا، مهری الوار یعقوب، گایینی عباسعلی، گلاب فرشته، غیرتمند ریاض. تأثیر یک دوره تمرین اینتروال شدید بر سیگنالینگ تنظیم عوامل درگیر در تغییرات عروقی (مولکولی و بافتی) به دنبال ایسکمی میوکارد. مجله علمی پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی شهید صدوقی یزد ۱۳۹۷؛ ۲۶ (۲): ۶۳-۱۵۱

* ۱- دانشیار فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه تربیت دبیر شهیدرجایی. تهران، ایران

۲- دانشجوی دکتری فیزیولوژی ورزشی (قلب، عروق و تنفس)، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه تربیت دبیر شهیدرجایی. تهران، ایران

۳- استاد فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

۴- استادیار مرکز تحقیقات سلولی و مولکولی دانشگاه علوم پزشکی ایران، دانشکده پزشکی، تهران، ایران

۵- متخصص قلب و عروق، گروه هماتولوژی کودکان، بیمارستان شهدا، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران

* (نویسنده مسئول): تلفن: ۰۹۱۲۱۳۰۹۳۱۳، پست الکترونیکی: ar0ramezani@gmail.com؛ کدپستی: ۱۶۷۸۸۱۵۸۱۱

مقدمه

ایسکمی میوکارد هنگامی تحقق می‌یابد که جریان خون کرونری قادر به تامین اکسیژن میوکارد نباشد که در این شرایط پیامدهای مخرب فراوانی در سطح میوسیت‌ها به جای خواهد گذاشت (۱).

چند عامل ملکولی به عنوان تعدیل‌کننده در پاسخ به بازسازی ناحیه ایسکمی در قلب از جمله عامل رشد اندوتلیال عروقی (endothelial growth factor Vascular)، عامل تحریک‌کننده ماکروفاژ گرانولیسیتی (granulocyte macrophage colony stimulating factor)، عامل مشتق از سلول‌های استرومال (Stromal cell-derived factor)، عامل ناشی از هیپوکسی (Hypoxia-Inducible Factor)، اپلین و آنژیوپوپتین-۱ (Ang-1) فعال می‌شوند. برعکس، عوامل مهاری نیز مانع از رگ‌زایی و ایجاد سازوکارهای لازم برای افزایش پروتئین‌ها و ملکول‌های درگیر در رگ‌زایی می‌شوند. از مهم‌ترین عوامل مهاری رگ‌زایی عبارت‌اند از: ترومبوسپوندین یک، اندواستاتین و آنژیواستاتین (۳،۲).

متعاقب آنفارکتوس میوکارد، عملکرد فاکتورهای رشد آندوتلیوم و مسیرهای منتهی به رگ‌زایی دچار اختلال می‌شود. انتظار می‌رود عواملی که رگ‌زایی را تحریک می‌کنند تاثیر محافظتی در برابر آنفارکتوس میوکارد (Myocardial infarction) داشته باشند. ایسکمی هنگامی که اتفاق می‌افتد و بافت عضله دچار هیپوکسی می‌شود، افزایش مشخصی در عامل نسخه برداری و عامل ناشی از هایپوکسی (mRNA) پروتئینی اتفاق می‌افتد. عامل ناشی از هایپوکسی، بعد از ترشح می‌تواند عناصر واکنش دهنده به هایپوکسی (Hypoxia responsive element (HRE)) را که روی ژن‌های هدف در هسته قرار گرفته‌اند، شناسایی کند (۲). واکنش بین *HIF-1α* و *HRE* سرانجام رونویسی ژن‌های هدف (ژن مربوط به فاکتور رشد اندوتلیال عروقی) را آغاز می‌کند. عملکرد رگ‌گشایی عروق (اپلین، گیرنده اپلین، نیتریک اکساید و...) در پاسخ به استرس‌های قلبی عروقی و ایسکمی‌های موضعی که در سرتاسر سیستم عروقی بیماران مبتلا به آنفارکتوس میوکارد وجود دارد کاهش می‌یابد (۳). اپلین به دلیل ویژگی‌هایی چون، اینوتروپ

بودن قوی، رگ‌گشایی محیطی و موثر بودن در هموستاز مایعات بدن به عنوان هدفی جالب برای درمانی ناتوانی قلبی مورد توجه قرار گرفته است. تمپل و همکارانش (۲۰۱۲) به این نتیجه رسیدند تزریق اپلین به میوکارد ایسکمی شده می‌تواند به نوسازی و بازسازی بافت ایسکمی منجر شود و سلول‌های موجود در گردش خون وابسته به عروق جدید را افزایش دهد (۴).

به تازگی روش‌های نوینی در سطح تنظیم ژنی برای بهبود عوامل تنظیم پیام‌رسانی و تون عروقی (*HIF-1α*)، اپلین و گیرنده آن) و ساختاری عروقی (*AKT, VEGF*) استفاده می‌شود (۵). جستجو برای یافتن راهکارهای درمانی با قابلیت اجرا و عوارض هرچه کمتر هم چنان ادامه دارد. در سال‌های اخیر نشان داده شده است که تمرین ورزشی یک استراتژی قوی برای بهبود بیماری‌های قلبی عروقی و معکوس‌سازی ریمادلینگ منفی قلب بعد از سکته است. با این حال و با وجود نقش مهم ساختار و عملکرد آندوتلیال عروق بر چگونگی روند ریمادلینگ و عملکرد قلبی بعد از انفارکتوس، مطالعات در زمینه تاثیر تمرین‌های ورزشی شدید و تناوبی بر این مسیر درمانی اندک است (۶).

این مسیرها به هماهنگی چند عامل از جمله سلول‌های پایین دست، بالا دست و پیام‌های ملکولی مختلفی بستگی دارد که بخشی از آنها شناخته شده‌اند و بخشی دیگر به پژوهش بیشتر نیاز دارد. تغییر در ویژگی‌های عملکردی (تنظیم تون عروقی)، ساختاری این ملکول‌ها و پیام‌رسان‌ها به طراحی استراتژی‌های جدیدی همانند فعالیت‌های ورزشی نیاز دارد. علی‌رغم پیشرفت‌های زیادی که در این حوزه تحقیقاتی صورت گرفته است هنوز هم در مورد چگونگی آثار حفاظتی تمرینات ورزشی بر قلب ابهاماتی وجود دارد. هم‌چنین، مکانیسم تاثیر تمرینات ورزشی بر وقوع فرآیند تغییرات ساختاری و عملکردی عروقی در بیماری‌های ایسکیمیک قلبی به درستی شناخته نشده است. بنابراین، با توجه به این که تمرینات ورزشی ممکن است اثرات مفیدی بر بیماری‌های قلبی-عروقی و به ویژه تغییرات عروقی در مرحله پس از انفارکتوس داشته باشند، پژوهش حاضر با هدف بررسی تاثیر تمرین ورزشی بر

موضعی تتراسایکلین دریافت کردند. بعد از خارج کردن تراشه، حیوانات در زیر اکسیژن خالص قرار گرفته و گرم نگه داشته شدند تا زمانی که به شکل کامل به هوش بی آیند. عمل جراحی شم نیز اجرا شد (حیوانات خوابانیده شده و تنها تحت عمل توراکتومی قرار گرفته و هیچ‌گونه عمل بسته شدن LAD صورت نگرفت).

موش‌های صحرائی نر ویستار پس از جراحی به مدت ۴ هفته دوره ریکاوری را طی کردند. در هفته سوم و چهارم دوره ریکاوری با تردمیل توسط راه رفتن آرام آشنا شدند (با سرعت ۵ m/min، به مدت ۵ دقیقه و ۳ روز در هفته). در پایان هفته چهارم آزمون ظرفیت ورزشی از تمامی موش‌های صحرائی نر ویستار توسط آزمون فعالیت ورزشی بیشینه اندازه‌گیری شد (۷).

روش اندازه‌گیری VO_{2max} در موش‌های صحرائی نر نژاد ویستار: بر اساس مطالعه هویدال و همکاران، هر موش صحرائی ابتدا به مدت ۱۰ دقیقه با شدت ۱۰ متر در دقیقه مرحله گرم کردن را سپری می‌کردند، سپس آزمون فزاینده ورزشی آغاز می‌شد، هر دو دقیقه سرعت تردمیل (۰/۳ m/sec) به صورت خودکار افزایش می‌یافت، تا زمانی که موش‌های صحرائی قادر به ادامه فعالیت ورزشی نبودند. با توجه به سرعت نهایی به دست آمده در انتهای آزمون بیشینه و بر اساس مطالعه هویدال و همکاران سرعت مورد نظر در شدت‌های برنامه تمرینی به دست آمد (۷).

برنامه تمرینی روی تردمیل طراحی شده ویژه حیوان (ساخت شرکت دانش سالار ایرانیان. ایران. تهران)، ۳ روز در هفته به مدت ۴۰ دقیقه بود که شامل ۵ دقیقه گرم کردن و سرد کردن با شدت ۴۰ تا ۵۰ درصد حداکثر اکسیژن مصرفی (VO_{2max}) و ۳۰ دقیقه دویدن تناوبی بود. هر تناوب شامل ۴ دقیقه دویدن با شدت خیلی بالا (تقریباً ۸۵ تا ۹۰ درصد VO_{2max}) و ۲ دقیقه ریکاوری فعال (تقریباً با شدت ۵۰ تا ۶۰ درصد VO_{2max}) بود. شدت تمرین در طی هفته‌ها بر اساس پژوهش‌های گذشته (۷) و ارتباط بین سرعت دویدن و VO_{2max} تنظیم شد. بنابراین، شدت تمرینی در هر هفته ۰/۲ m/sec افزایش می‌یافت (۷).

سیگنالینگ تنظیم عوامل درگیر در تغییرات عروقی به دنبال ایسکمی میوکارد طراحی و اجرا گردید.

روش بررسی

روش پژوهش حاضر تجربی و از نظر یافته‌ها یک مطالعه کاربردی می‌باشد. در این مطالعه ۲۸ سر موش صحرائی نر ویستار (۲۵۰-۲۰۰ گرم، خریداری شده از دانشگاه علوم پزشکی ایران) مورد استفاده قرار گرفتند. حیوانات (۴ گروه ۷ تایی: کنترل جراحی (شم)، ایسکمی میوکارد، تمرین و تمرین-ایسکمی) در آزمایشگاه استاندارد جوندگان (چرخه ۱۲ ساعت روشنایی- تاریکی و میانگین درجه حرارت 22 ± 2 درجه سلسیوس) با دسترسی آزادانه به آب و غذا در بیمارستان قلب و عروق شهید رجایی نگهداری شدند.

مدل ایسکمی- ریپرفیوژن و داروهای تزریقی: موش‌های صحرائی با تزریق داخل صفاقی تیوپنتال سدیم (۵۰ mg/kg) بیهوش شدند. پس از تراشیدن ناحیه قفسه سینه موش‌های صحرائی نر ویستار، برای انتوبه کردن بر روی تخت جراحی قرار گرفتند. بعد از انتوبه کردن به ونتیلاتور (Small Animal Ventilator, Harvard Model 683-USA) (با تواتر تنفسی ۶۰ تا ۷۰ تنفس در دقیقه و حجم جاری ۱۵ ml/kg) وصل شد. برای حفظ دمای بدن موش‌های صحرائی در شرایط فیزیولوژیک (دمای ۳۷ سانتی‌گراد) یک پد و لامپ حرارتی در زیر آن‌ها قرار داده شد.

توراکتومی چپ در بین ناحیه بین دنده‌ای چهارم انجام شد، عضلات بین دنده‌ای و پریکارد جدا شدند تا قلب در معرض دید کامل قرار گیرد. انفارکتوس میوکارد (MI) با بستن شریان کرونری نزولی قدامی چپ (LAD) به وسیله نخ بخیه پلی پروپیلن ۰/۶ در ناحیه ۲ میلی‌متر پائین‌تر از منشأ LAD انجام شد. انسداد موفق LAD با تغییرات الکتروکاردیوگرام (ECG) شامل بالا رفتن قطعه ST، تغییر رنگ و کینسیس اپکس و دیواره قدامی- جانبی تأیید شد. ۳۰ دقیقه بعد از بسته بودن LAD، ریپرفیوژن انجام شد و جریان خون دوباره به میوکارد تأیید شد. سپس قفسه سینه و لایه‌های عضلانی با بخیه زدن بسته شدند. حیوانات بوپروپرفرین (۰/۰۵ mg.kg ip) و پماد

هر واکنش PCR با استفاده از (Applied PCR master mix Biosystems) و SYBR Green (Applied Biosystems, Sequence) طبق پروتکل دستگاه شرکت سازنده انجام گرفت. ۴۰ سیکل برای هر چرخه Real-time PCR در نظر گرفته شد و دماهای هر سیکل شامل ۹۴ درجه سانتی‌گراد برای ۱۵ ثانیه، ۶۰ درجه سانتی‌گراد برای ۳۰ ثانیه تنظیم شدند. برای تمامی ژن‌های مورد مطالعه نیز ژن رفرنس یعنی بتا‌کتینین جهت به دست آوردن دمای مناسب Anneling گرادبان دمائی انجام گردید. هم‌چنین جهت بررسی efficiency پرایمرها، منحنی استاندارد اختصاصی هر ژن (سری‌های رقیق شده DNA) رسم گردید. نمودار Melting نیز جهت بررسی صحت واکنش‌های PCR انجام شده به صورت اختصاصی برای هر ژن و در هر بار از واکنش به همراه نمودار کنترل منفی جهت بررسی وجود آلودگی در هر واکنش مورد ارزیابی قرار گرفت. ژن مرجع تقریباً برابر بود. با استفاده از قرار دادن داده‌ها در فرمول‌های $\Delta\Delta Ct$ و $\Delta\Delta Ct - 2$ میزان بیان ژن هدف با ژن مرجع نرمال سازی شد.

تجزیه و تحلیل آماری

توصیف کمی داده‌ها با استفاده از شاخص‌های پراکندگی مرکزی از قبیل میانگین و انحراف استاندارد انجام شد و جهت تعیین نرمال بودن توزیع داده‌ها از آزمون شاپیروویلیک و جهت بررسی تجانس واریانس‌ها از آزمون لوین استفاده شد. هم‌چنین برای بررسی تغییرات معنی‌داری هریک از متغیرهای پژوهش، بین گروه‌های مختلف، از روش آنالیز واریانس یک‌راهه و در صورت مشاهده تفاوت معنی‌دار آماری از آزمون تعقیبی بونفرونی جهت تعیین محل اختلاف بین گروهی استفاده شد. سطح معناداری برای تمام محاسبات $P < 0.05$ در نظر گرفته شد. کلیه عملیات آماری با استفاده از نرم افزار SPSS نسخه ۲۱ انجام شد.

ملاحظات اخلاقی

این مطالعه تجربی در کمیته اخلاق پژوهش پژوهشگاه علوم ورزشی ایران، طبق منشور و موازین اخلاق پژوهش وزارت علوم و فناوری بررسی و با کد IR.SSRI.REC.1396.134 تصویب و بر اساس راهنمای مراقبت و استفاده از حیوانات آزمایشگاهی انجام شد

استخراج RNA از بافت نمونه با استفاده از کیت کپاژن (ساخت کشور آلمان) با توجه به دستورالعمل شرکت سازنده استخراج شد. مقادیر لازم بر حسب غلظت RNA استخراج شده (با استفاده از نانودرآپ) تعیین شد. بدین ترتیب به ازای یک میکروگرم RNA استخراج شده یک میکرولیتر DNase (Fermentase, 1μl) و یک میکرولیتر بافر 10x اضافه شد و حجم محلول با آب تیمار شده با DEPC به ۱۰ میکرولیتر رسانده شد. محلول حاصل به مدت ۱۵ دقیقه در ۳۷ درجه سانتی‌گراد خوابانیده شد، سپس به مدت ۱۵ دقیقه در ۶۵ درجه سانتی‌گراد قرار داده شد تا آنزیم غیر فعال شود. جهت ساخت cDNA به ۱-۲/۰ میکروگرم RNA استخراج شده ۱ میکرولیتر Oligo dt اضافه شد. حجم نهایی این مرحله باید ۱۲ میکرولیتر باشد. بدین ترتیب اگر RNA غلیظتر بود مقدار کمتری از آن برداشته شد و با آب تیمار شده با DEPC به حجم نهایی ۱۲ میکرولیتر رسانده شد. واکنش به مدت ۵ دقیقه در ۷۰+ درجه سانتی‌گراد قرار داده شد و سپس بلافاصله درون یخ گذاشته شد. به میکروتیوب، ۴ میکرولیتر بافر X5، ۲ میکرولیتر dNTP و ۱ میکرولیتر RNasin اضافه شد تا حجم نهایی به ۱۹ میکرولیتر برسد.

محلول واکنش به مدت ۵ دقیقه در ۳۷ درجه سانتی‌گراد خوابانیده شد. یک میکرولیتر آنزیم RT به واکنش اضافه شد و به مدت ۱ ساعت در ۴۲ درجه سانتی‌گراد انکوبه شد. برای متوقف کردن واکنش، میکروتیوب به مدت ۱۰ دقیقه در دمای ۷۰- درجه سانتی‌گراد قرار داده شد. cDNA حاصل روی یخ قرار داده شد و تا زمان انجام واکنش PCR در فریزر ۲۰- درجه سانتی‌گراد نگهداری شد. برای طراحی پرایمرها ابتدا توالی mRNA مربوط به ژن *Apelin*، *VEGF* و *APJ* با استفاده از سایت NCBI استخراج شد. پرایمرها توسط نرم افزار کامپیوتری Allel ID ساخته شد و سپس هر پرایمر توسط نرم افزار BLAST جهت اطمینان از یکتا بودن محل جفت شدن پرایمرها مورد ارزیابی قرار گرفت. پرایمرها توسط شرکت سیناکولن ساخته شد. در این پژوهش از ژن بتا‌کتینین به عنوان کنترل داخلی استفاده شد.

نتایج

در انتهای مطالعه (پس از مداخلات مربوطه) وزن حیوانات در بین گروه‌های مختلف تفاوت معناداری با یکدیگر داشت ($p=0/018$). نتایج آزمون تعقیبی نشان داد که وزن بدن در گروه تمرین-ایسکمی نسبت به گروه شم افزایش معنادار پیدا کرد ($p=0/01$). وزن قلب بین گروه‌های ایسکمی و شم با گروه تمرین ورزشی تفاوت معناداری را نشان داد ($p=0/001$). هم‌چنین بین گروه‌های تمرین-ایسکمی با گروه‌های شم و ایسکمی تفاوت

معناداری مشاهده شد ($p=0/001$). درحالی‌که در وزن قلب بین تمرین-ایسکمی با گروه تمرین ورزشی اختلاف معناداری مشاهده نشد ($p=0/09$). نسبت وزن قلب به وزن بدن در بین گروه‌های مختلف تفاوت معناداری با یکدیگر مشاهده نشد ($p=0/2$). درحالی‌که نسبت وزن بطن چپ به وزن بدن در گروه تمرین-ایسکمی نسبت به گروه‌های شم و ایسکمی افزایش معناداری را نشان داد ($p=0/005$). درحالی‌که با گروه تمرین ورزشی اختلاف معناداری مشاهده نشد ($p=0/08$) (جدول ۱).

جدول ۱: وزن بدن و وزن قلب در گروه‌های ایسکمی، تمرین-ایسکمی، تمرین و شم.

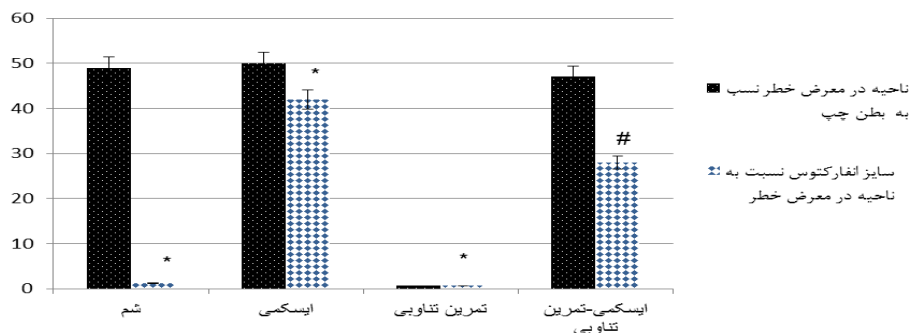
P	شم	تمرین	تمرین-ایسکمی	ایسکمی	
0/263	214/4 ± 4/5	228/6 ± 5/9	232/2 ± 7/6	229/6 ± 7/8	وزن بدن اولیه (گرم)
0/018	270/8 ± 13/4	287 ± 7/3	314/8 ± 6/2 †	287/6 ± 4/9	وزن بدن انتهایی (گرم)
0/001	950 ± 20/9 #	1108 ± 55/2	1292 ± 40/6 †	992 ± 44/8#	وزن قلب (میلی‌گرم)
0/261	3/5 ± 0/1	3/8 ± 0/1	3/9 ± 0/3	3/4 ± 0/1	وزن قلب به وزن بدن (میلی‌گرم به گرم)
0/001	618/2 ± 20/3	817/2 ± 56/4 †	996/6 ± 34/5 †	710/8 ± 39/0	وزن بطن چپ (میلی‌گرم)
0/005	2/4 ± 0/1	2/8 ± 0/1	3/1 ± 0/2 †*	2/4 ± 0/1	وزن بطن چپ به وزن بدن (میلی‌گرم به گرم)

نتایج به صورت میانگین ± میانگین خطای استاندارد بیان شده‌اند.

† $P < 0/05$ گروه‌ها در مقایسه با گروه ایسکمی. # $P < 0/05$ گروه‌ها در مقایسه با گروه تمرین ورزشی

ورزشی با سنجش سائز انفارکتوس بطن چپ در رت‌های پس از MI بررسی شد. تمرین ورزشی منجر به کاهش سائز ناحیه انفارکتوس به ناحیه در معرض خطر در گروه ایسکمی-تمرین ورزشی نسبت به گروه ایسکمی شد ($p=0/001$) (شکل ۱)

در گروه‌هایی که مدل ایسکمی در آن‌ها القا شد هیچگونه تفاوت معناداری در نسبت ناحیه در معرض خطر به کل ناحیه بطن چپ دیده نشد، که بیانگر آن است که در این گروه‌ها شریان LAD از یک نقطه مشابه بسته شده است. اثر کاردیوپروتکشن تمرین

شکل ۱: نسبت ناحیه در معرض خطر به کل ناحیه بطن چپ و سائز ناحیه انفارکتوس در گروه‌های ایسکمی، تمرین-ایسکمی، تمرین و شم

*شم با گروه‌های ایسکمی-تمرین تناوبی و تمرین تناوبی با گروه ایسکمی ($p < 0/05$). # گروه ایسکمی با گروه تمرین تناوبی ایسکمی ($p < 0/05$).

اطمینان تایید شد. با توجه به جدول ۲، نتایج آزمون آنالیز واریانس یک طرفه نشان داد که اختلاف معناداری بین ۴ گروه در میزان بیان ژن *VEGF*, *AKT*, *HIF-1*، اپلین و گیرنده اپلین وجود دارد.

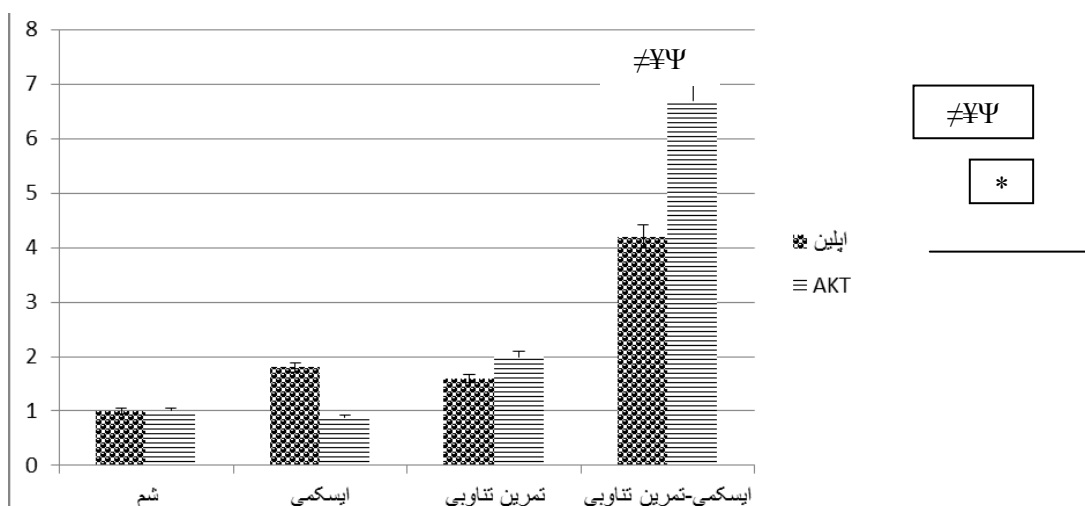
آنالیز واریانس یک طرفه انجام شد و با توجه به مقدار F محاسبه شده (۷/۹، ۶۷/۷ و ۵۶/۷) و معنی دار بودن آن در سطح $p=0/001$ ، تفاوت معناداری بین سطوح *VEGF*, *AKT*, *HIF-1*، اپلین و گیرنده اپلین در گروه‌های مختلف پژوهش با ۹۹٪ وجود دارد.

جدول ۲: نتایج آزمون آنالیز واریانس یک طرفه در گروه‌های ایسکمی، تمرین- ایسکمی، تمرین و شم

متغیر	مجموع مجذورات	درجه آزادی	میانگین مجذورات	F	سطح معناداری	ضریب اتا
ژن AKT	۱۷۳۴/۱	۳	۵۷۸/۰۶	۱۸/۴	*۰/۰۰۱	۰/۹۹۹
ژن APELIN	۲۹۱۹۸/۰۰۲	۳	۹۷۳۲/۶	۶۷/۷	*۰/۰۰۱	۰/۹۱۹
ژن APJ	۲۳۴۶/۷	۳	۷۸۲/۲	۵۶/۷	*۰/۰۰۱	۰/۸۹
ژن VEGF	۲۲/۲	۳	۷/۴	۷/۹	*۰/۰۰۲	۰/۵۹۹
ژن HIF1-a	۵۳۴/۵	۳	۱۷۸/۱	۹/۱	*۰/۰۰۱	۰/۵۶۸

تمرینات ورزشی در هنگام مداخله ایسکمی می‌تواند منجر به افزایش بیان ژن اپلین و *AKT* شود اما خود تمرین ورزشی این تغییر را ایجاد نکرد ($p>0/05$). از طرفی دیگر نتایج نشان داد که به دنبال مداخله ایسکمی افزایش معناداری در میزان بیان ژن اپلین به نسبت گروه شم مشاهده شد ($p=0/025$).

نتایج آزمون تعقیبی بونفرونی نشان داد (نمودار ۲) سطح بیان ژن اپلین و *AKT* در گروه تمرین ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم ($p=0/001$)، ایسکمی ($p=0/001$) و تمرین ورزشی ($p=0/001$) داشت. هم چنین نتایج نشان داد که اختلافی بین گروه تمرین تناوبی با گروه ایسکمی میوکارد و گروه شم وجود ندارد ($p>0/05$). در واقع

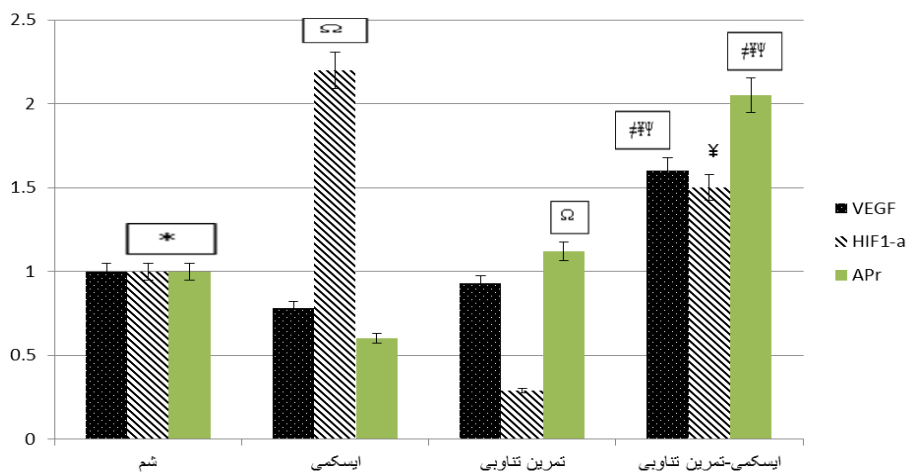

نمودار ۲: میزان تغییرات بیان ژن اپلین و *AKT* بدنبال مداخلات ایسکمی و ورزش به نسبت گروه شم

علائم مربوط به معناداری بین گروه‌ها در سطح ($p<0/05$): * ایسکمی- شم، # تمرین تناوبی - شم، Ω تمرین تناوبی - ایسکمی، Ψ تمرین تناوبی/ ایسکمی - شم، ¶ تمرین تناوبی/ ایسکمی - ایسکمی، ≠ تمرین تناوبی/ ایسکمی - ایسکمی

که سطح بیان ژن *HIF1-a* در گروه ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم ($p=0/031$) و تمرین ورزشی ($p=0/001$) داشت. هم چنین نتایج نشان داد که اختلافی بین گروه تمرین تناوبی با گروه شم وجود ندارد ($p>0/05$). اما این اختلاف با گروه ایسکمی-تمرین ورزشی مشاهده شد ($p=0/026$). در واقع مداخله ایسکمی می تواند منجر به افزایش سطح بیان ژن *HIF1-a* شود اما خود تمرین ورزشی این تغییر را به نسبت گروه شم ایجاد نکرد ($p>0/05$).

نتایج آزمون تعقیبی بونفرونی نشان داد (نمودار ۳) که سطح بیان ژن گیرنده اپلین و *VEGF* در گروه تمرین ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم، ایسکمی و تمرین ورزشی ($p>0/05$) داشت. هم چنین نتایج نشان داد که اختلافی بین گروه تمرین تناوبی با گروه ایسکمی میوکارد و گروه شم وجود ندارد ($p<0/05$). در واقع تمرینات ورزشی در هنگام مداخله ایسکمی می تواند منجر به افزایش بیان ژن گیرنده اپلین و *VEGF* شود. اما خود تمرین ورزشی این تغییر را ایجاد نکرد ($p>0/05$). هم چنین در رابطه با متغیر *HIF1-a* نتایج نشان داد

نمودار ۳: میزان تغییرات بیان ژن گیرنده اپلین، *VEGF* و *HIF1-a* بدنبال مداخلات ایسکمی و ورزش به نسبت گروه شم

علائم مربوط به معناداری بین گروه ها در سطح ($p<0/05$).

ایسکمی - شم، # تمرین تناوبی - شم، Ω تمرین تناوبی - ایسکمی، Ψ تمرین تناوبی/ایسکمی - شم، † تمرین تناوبی/ایسکمی - ایسکمی

منجر شود (۸). سایز انفارکتوس در رت های MI تمرین کرده نسبت به تمرین نکرده کاهش معنادار ($27/8 \pm 2/13$ vs. $43/6 \pm 2/33$) داشته است. به نظر می رسد تمرین ورزشی احتمالاً از طریق کاهش آنزیم های قلبی (CK-MB, LDH)، میزان مرگ سلولی، کاهش سطوح اکسیدان ها و افزایش سطوح و ظرفیت آنتی اکسیدانی منجر به کاهش سایز انفارکتوس می شود (۹). تمرینات ورزشی بر اساس مدل تمرین، شدت و مسیرهای متابولیکی ناشی از تمرین ورزشی آثار متفاوتی بر عملکرد انقباضی میوکارد دارند. گرانس و همکاران نشان دادند تمرین مقاومتی نتوانست اختلالات سیستمی در رت های MI را کاهش دهد. تمرینات ورزشی هوازی علاوه بر بهبود کسر کوتاه

بحث

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که اختلاف معناداری بین ۴ گروه در میزان بیان ژن *HIF-1*، *VEGF*، *AKT*، اپلین و گیرنده اپلین وجود دارد. به نظر می رسد نقش تمرینات ورزشی تناوبی شدید در بازتوانی بیماری های قلبی عروقی مشهود و مشخص می باشد. فعالیت های بدنی و ورزشی از طریق کاهش عوامل خطر سکتة قلبی نقش مهمی در محافظت در برابر سکتة قلبی ایسکمیک ایفاء می کنند. با توجه به اثرات مفید فعالیت های بدنی و ورزشی بر کنترل وزن، فشار خون بالا، پروفایل لیپیدی و دیابت، گزارش شده است که فعالیت ورزشی می تواند به کاهش بروز سکتة قلبی ایسکمیک و نتایج بهتر، پس از بروز سکتة قلبی

همان طور که قبلا اشاره شد با توجه به شدت تمرین میزان خون‌رسانی به بافت‌های عضلانی افزایش می‌یابد. این افزایش خون‌رسانی نیازمند سازوکار رگ‌گشایی و رگ‌زایی در این بافت‌ها می‌باشد (۱۴). در پژوهش حاضر نتایج نشان داد که در گروه ایسکمی میزان اپلین افزایش یافته است اما گیرنده آن خیر. در واقع به دنبال ایسکمی میزان بیان ژن گیرنده اپلین کاهش معناداری به نسبت گروه شم داشته است. اما زمانی که مداخله فعالیت ورزشی در گروه ایسکمی ورزش وارد شده است نتایج نشان از افزایش بیان ژن سیستم اپلینرژیک بود (اپلین و گیرنده آن) در واقع نتایج نشان داد هر دوی این عوامل با هم افزایش داشته‌اند. این نتایج نشان می‌دهد که ایسکمی خود می‌تواند منجر به افزایش اپلین شود. نتایج تحقیقات نشان داده‌اند که افزایش اپلین به دنبال ایسکمی میوکارد و یا انفارکتوس آن خطرناک می‌باشد. در واقع افزایش این پپتید موجب اختلالاتی در تجمع پلاک‌ها، ماکروفاژها و سلول‌های عضله صاف می‌شود. در این بیماران اپلین توانایی ایجاد انسداد در عروق کرونر قلبی را دارد (۶). اما ورزش و مداخله تمرین ورزشی گیرنده اپلین را نیز افزایش می‌دهد که یک تعادل سیستم اپلینرژیکی رخ دهد. تا انسداد عروقی بیشتری به دنبال ایسکمی برای بیمار ایجاد نشود. اعتقاد بر این است زمانی که در بیمار مبتلا به ایسکمی، گیرنده اپلین کاهش می‌یابد افزایش سطوح آنژوتانسین II رخ می‌دهد. در واقع این افزایش موجب کاهش بیان ژن گیرنده اپلین می‌شود. و در واقع این تغییرات بیشتر به نقش گیرنده AT-1 بر می‌گردد (۱۵).

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که اختلاف معناداری در میزان بیان ژن *AKT* بین گروه تمرین تناوبی با گروه ایسکمی میوکارد و گروه شم وجود ندارد ($p > 0.05$). *AKT* یا پروتئین کیناز B فعال شده با سفریله کردن پروتئین‌های BAD و کاسپاز ۹ سبب مهار آپوپتوز می‌شود. *AKT* با تاثیر بر فعالیت بیان *P21* و *P27* و سیکلین D، سبب پیشرفت سیکل سلولی می‌شود. هم‌چنین *AKT* با سفریله کردن نیتریک اکساید سنتتاز اندوتلیالی آن را فعال کرده و منجر به مهاجرت سلولی می‌شود. پروتئین کیناز B (*AKT*) به عنوان واسطه‌های اصلی

شدگی، نتوانست باعث بهبود دیلاسیون و کاهش سایز انفارکتوس شود. در حالی‌که برخی مطالعات نشان دادند تمرینات ورزشی هوازی با کاهش اختلالات سیستولی و دیاستولی، عملکرد انقباضی قلب را بهبود بخشیده‌اند (۱۰). فعالیت ورزشی ریمودلینگ پاتولوژی بطنی پس از MI را مهار و حتی کاهش می‌دهد. با وجود این، آثار مفید فعالیت ورزشی در بیماری‌های قلبی به حالت‌ها و مدل‌های گوناگون، شدت و مدت آن بستگی دارد. HIIT، با دارا بودن دوره‌های متناوب شدت بالا و پائین، در مقایسه با سایر فعالیت‌های ورزشی قدرتی، استقامتی و تمرینات با شدت متوسط ارجحیت دارد. آثار محافظتی HIIT در مدل‌های انسانی و حیوانی از طریق کاهش معنادار ریمودلینگ پاتولوژیک بطنی گزارش شده است (۱۱).

فعالیت ورزشی آثار مفیدی بر دستگاه قلبی عروقی دارد. یکی از این آثار در رابطه با آسیب ایسکمی-ریپرفیوژن (reperfusion-ischemia)، کاهش اندازه انفارکتوس میوکارد بعد از فعالیت ورزشی است. این یافته‌ها، محافظت قلبی ناشی از فعالیت ورزشی، پس از بهتر شدن عملکرد قلب و نیز عوامل رگ‌زایی را یادآوری می‌کنند (۱۰). نتایج پژوهش حاضر نشان داد سطح بیان ژن *AKT* و اپلین در گروه تمرین ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم ($p = 0.001$)، ایسکمی ($p = 0.001$) و تمرین ورزشی ($p = 0.001$) داشت. تمرینات ورزشی در هنگام مداخله ایسکمی می‌تواند منجر به افزایش بیان ژن اپلین شود اما خود تمرین ورزشی این تغییر را ایجاد نکرد ($p > 0.05$). نتایج پژوهش حاضر با نتایج رایت و همکاران (۲۰۰۹) و پتکین و همکاران (۲۰۱۰) موافق و همسوست (۵، ۱۲). و با نتایج چاندراسکاران و همکاران (۲۰۱۰) مخالف و ناهموسوست (۱۳). رایت و همکاران (۲۰۰۹) نشان دادند که اعمال یک برنامه تمرین شنای یک ساعته در موش‌های سالم، در مقایسه با گروه کنترل، میزان mRNA اپلین بافت قلبی و پلاسمایی را در پاسخ به ورزش، ۴ برابر افزایش می‌یابد (۵). اپلین قلبی به وسیله هیپوکسی بیش بیان ژنی می‌شود. در ایسکمی میوکارد هم اپلین و هم گیرنده آن افزایش بیان ژنی را نشان می‌دهند (۶). به دنبال فعالیت ورزشی

امر توسعه می‌یابد. چراکه از جمله مهمترین عوامل کاهش عملکرد عضلات تجمع متابولیت های ناشی از فعالیت عضلات و کاهش توان عضلات جهت تامین انرژی مورد نیاز فعالیت می‌باشد (۱). از جمله مهم ترین عوامل محرک، آنژیوژنز و آرتریوژنز ناشی از ورزش، که تا کنون بیان شده می‌توان به هایپوکسی ناشی از انقباض عضلانی، نیروهای همودینامیکی (شیر استرس)، انواع کشش‌ها (نظیر کشش چرخه‌ای و کشش ایستاتیکی)، متابولیت‌ها، اتساع کننده‌های عروق و برخی از سایتوکاین‌ها اشاره داشت؛ که البته سهم هر یک از این عوامل در آنژیوژنز و آرتریوژنز ناشی از ورزش تا کنون به درستی نمایان نشده است و نشان داده شده است که این عوامل تحریکی در تمرینات با شدت بالا به نسبت تمرینات استقامتی و تداومی بیشتر است (۱۸).

مطالعات بالینی و هم چنین تجربی نشان داده‌اند برنامه تمرینی یکی از موثرترین راهبردهای کاهش پیشرفت کاردیومیوپاتی و کاهش دهنده بروز عوارض قلبی عروقی و مرگ و میرهای ناشی از ایسکمی میوکارد است. فعالیت ورزشی می‌تواند فرایندهای نقصان پذیر ناشی از این نقیصه را جبران کند. با وجود این که تاثیر برنامه تمرینی بر کندی و یا تاخیر کاهش انقباض عضله قلبی ناشی از ایسکمی پذیرفته شده است، اما سازوکارهای مولکولی درگیر در برنامه تمرینی، سازگاری خاصی را ایجاد می‌کند که به عنوان روشی برای درمان ایسکمی پذیرفته می‌شود. در افراد دچار ضایعات قلبی مانند انفارکتوس قلبی به مرور زمان دچار بدکاری در دیاستول و سیستول شدید می‌شوند که این نشانه ابتلا به کاردیومیوپاتی است و به دلیل تغییرات در بیان و عملکرد ژن‌ها و پروتئین‌های متعددی که در تنظیم این عوامل دخیل هستند اتفاق می‌افتد (۲). مطالعات گوناگونی اظهار کرده‌اند که اثرات ورزش بر سیستم قلبی-عروقی به شدت یا میزان ورزش بستگی دارد. شدت و مدت فعالیت ورزشی به کار رفته در این مطالعه در مقایسه با مطالعات مشابه، متفاوت است و این تفاوت در تدوین یک برنامه تمرینی تعدیل شده تناوبی با شدت بالا بر اساس جرم بطن چپ رت‌ها و زمان ۸ هفته‌ای آن مشهود است. افزایش جرم

عمل فسفاتیدیل اینوزیتول تری فسفات عمل می‌کنند پروتئین کیناز B فعال با مهار فعالیت مسیره‌های پیام رسان مرگ، بقاء سلول را افزایش داده و سایر پروتئین‌ها و کینازهای دخیل در انتقال گلوکز و متابولیسم گلیکوژن را تنظیم می‌کند. که در نهایت منجر به مهاجرت تکثیر و رشد سلولی و در نهایت احتمالاً رگ‌زایی می‌شود (۱۶).

به دنبال فعالیت ورزشی مخصوصاً فعالیت ورزشی تناوبی در بیماران مبتلا به ایسکمی میوکارد تغییرات فیزیولوژیکی و همودینامیکی فراوانی رخ می‌دهد. شیر استرس (Shear stress) یا نیروی برشی که در تغییرات سرعت جریان خون و فرآیندهای درگیر در دیواره عروق اتفاق می‌افتد یک فاکتور مهم تنظیم کننده آنژیوژنز در مداخله تمرینات ورزشی می‌باشد. این نیروی همودینامیکی گیرنده‌های مکانیکی زیادی را در سلول‌های آندوتلیال از جمله اینتگرین، گیرنده‌های پروتئینی G، مولکول‌های چسبنده سلولی، کانال‌های یونی و گیرنده‌های تیروزین کینازی را فعال می‌کند. نیروی برشی همچنین منجر به فعال‌سازی مسیرهای مولکولی زیادی از جمله پروتئین کیناز C، FAK (Foukal antigen kinase) - کیناز چسبنده سلولی، GTPases و MAPK (پروتئین کیناز فعال شده با میتوژن) می‌شود (۱۷). عوامل اپلین، گیرنده اپلین، VEGF و NO نقش بسیار مهمی را در رگ‌زایی ناشی از شیر استرس ایفا می‌کنند. شیر استرس منجر به فعال‌سازی NO از طریق فعال‌سازی AKT می‌شود که منجر به فسفوریلاسیون P38 و در نهایت فرایند آنژیوژنز می‌شود (۱۷).

در زمان رخداد ایسکمی و سکتة قلبی یا فعالیت‌های ورزشی که هیپوکسی موضعی ایجاد می‌کنند، نیاز بیشتر عضلات به اکسیژن و تامین انرژی هم چنین نیاز بیشتر به تبادل سایر مواد و متابولیت‌های دفعی و مصرفی با سایر قسمت‌های بدن، سبب انتقال بیشتر خون به این بافت‌ها می‌شود (۴). در حالت استراحت ۲۰ درصد برون ده قلبی سهم عضلات می‌باشد که در حین ورزش شدید می‌تواند ۱۰ تا ۲۰ برابر افزایش یابد، که هرچه بافت توسعه عروقی بیشتری داشته باشد، تامین این نیازها بهتر صورت می‌گیرد و عملکرد بافت نیز متناسب با این

نتایج پژوهش حاضر با نتایج پژوهش ذکر شده احتمالاً به نوع مداخله مربوطه بر گردد. در پژوهش حاضر از مداخله ایسکمی و نتایج با گروه شم مقایسه انجام گرفته است، که در گروه تمرین ورزشی کاهش مشاهده شده است. اما در پژوهش میردار و همکاران (۱۳۹۳) مداخله صرفاً ورزشی و با گروه کنترل سالم مقایسه انجام شده است.

فاکتور القایی هایپوکسی-۱ تنظیم کننده کلیدی پاسخ های مولکولی به هایپوکسی بوده و به شکل هتروداایمر ۲ وجود دارد و از زیر واحدهای β و α تشکیل می شود. واحد α در شرایط هایپوکسی بیان و علاوه بر این که تنظیم بیان ژن هدف در آنژیوژنز، خون رسانی، متابولیسم انرژی و زنده ماندن سلول ضروری است، می تواند تأثیرات مضر پاتوفیزیولوژیکی در بیماری های ایسکمی، دیابت، آترواسکلروزیس، بیماری آلزایمر، بیماری مزمن انسدادی ریه، اختلالات التهابی و سرطان بر جای گذارد. همان طور که نتایج پژوهش حاضر نشان می دهد در گروه هایی که تحت مداخله ایسکمی قرار گرفته اند میزان بیان ژن *HIF* افزایش داشته است. در واقع این افزایش میزان *HIF* احتمالاً جهت سازگاری عضلات میوکارد با شرایط بی هوازی و هیپوکسی (ایسکمی) بر گردد (۲۰). هایپوکسی موضعی یا ایسکمی که در قلب ایجاد می شود می تواند به عنوان یک سیگنال برای تحریک تشکیل عروق خونی ضروری باشد. در واقع با ایجاد ایسکمی سیگنال های سلولی ملکولی از طریق *HIF* تولید و منجر به تنظیم سوخت و ساز و نوزایی عروقی می شود که یک مکانیسم جبرانی برای بهبود و رفع این نقیصه (سکته یا انفارکتوس میوکارد) باشد. این یافته ها بیان کننده تأثیرات مفید فیزیولوژیکی پروتئین *HIF-1 α* است. در شرایط پاتوفیزیولوژیکی معمولاً مهم ترین دلیلی که بافت ها دچار هایپوکسی می شوند التهاب و ناکافی بودن جریان خون در گردش و یا ترکیبی از این دو است. در نواحی که دچار التهاب یا ایسکمی می شوند هایپوکسی به وجود می آید و شرایط برای تخریب و آپوپتوز فراهم شده و غلظت گلوکز نیز در آن نواحی کاهش می یابد. اما به نظر می رسد با افزایش *HIF-1 α* این مساله نیز برطرف می شود (۱۹).

بطن چپ در گروه تمرین و تمرین ایسکمی نشان دهنده سازگاری عضله قلب و مخصوصاً بطن چپ به تمرینات ورزشی می باشد. هر چند میزان افزایش در جرم بطن چپ در گروه تمرین- ایسکمی بیشتر از سایر گروه ها است که این خود ممکن است ناشی از هایپرتروفی کاردیومیوپاتی باشد که نیاز به تحقیقات بیشتر در آینده دارد (۹). هم چنین داده های وزن از افزایش اندک و معنادار در رت های گروه تمرین- ایسکمی نسبت به سایر گروه ها خبر می دهد. این افزایش را می توان به دسترسی آزادانه و دایمی رت ها به آب و غذا توجیه نمود. توجیه دیگر برای افزایش وزن در گروه تمرین- ایسکمی و هم چنین افزایش غیر معنادار در گروه تمرین احتمالاً می تواند ناشی از هایپرتروفی عضلانی باشد.

عامل دیگری که با تغییرات متابولیک متعاقب پیش آماده سازی با فعالیت ورزشی ارتباط دارد و نشان داده شده است که پس از ایسکمی دارای اثرات حفاظت عصبی است فاکتور القایی ناشی هایپوکسی 1- α (*HIF-1 α*) است. این آنزیم در شرایط طبیعی توسط هیدروکسیلازهای وابسته به اکسیژن مهار می شود. هایپوکسی و AMPK موجب تحریک نسخه برداری *HIF-1 α* می شود. مشخص شده است که *HIF-1 α* با فعالیت ورزشی افزایش می یابد و در القاء عروق زایی و گلیکولیز نقش دارد. هم چنین افزایش *HIF-1 α* کدگذاری ژن های وابسته به هایپوکسی از جمله *VEGF*، *GLUT1* و برخی آنزیم های گلیکولیزی مانند *PFK* و *LDH* را افزایش می یابد (۱۹).

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که سطح بیان ژن *HIF1-a* در گروه ایسکمی افزایش معناداری به نسبت گروه شم ($p=0/001$) و تمرین ورزشی ($p=0/001$) داشت. هم چنین نتایج نشان داد که اختلافی بین گروه تمرین تناوبی با گروه شم وجود ندارد ($p>0/05$). اما این اختلاف با گروه ایسکمی-تمرین ورزشی مشاهده شد ($p=0/026$) در واقع مداخله ایسکمی می تواند منجر به افزایش سطح بیان ژن *HIF1-a* شود اما خود تمرین ورزشی این تغییر را به نسبت گروه شم ایجاد نکرد ($p>0/05$). نتایج پژوهش حاضر با نتایج پژوهش میردار و همکاران (۱۳۹۳) مخالف و ناهمسو است. در واقع دلیل اختلاف

کوهنورد پور و لیلا ریاحی پور) و سایر کسانی که ما را در انجام مطلوب این پژوهش یاری دادند؛ سپاسگزاری می‌نماییم. این مقاله حاصل رساله دکتری آقای یعقوب مهری الوار تحت عنوان تأثیر تمرین تناوبی خیلی شدید (HIIT) به دنبال ایسکمی/ خون‌رسانی مجدد عضله قلب بر بیان ژن عوامل تحریکی و مهارى آنژیوژنز موش‌های صحرایی نر می‌باشد. مطالعه حاضر از پشتیبانی موسسه یا واحد خاصی برخوردار نبوده است و از نظر مالی توسط دانشجو (یعقوب مهری الوار) پشتیبانی شده است.

تعارض در منافع: وجود ندارد

نتیجه گیری

پژوهش حاضر نشان داد که یک برنامه منظم تمرینی تناوبی شدید، منجر به بهبود عوامل درگیر در رگ‌زایی و نوزایی عروق عضله قلب خواهد شد تمامی این سازگاری‌ها به بهبود سیستم قلبی-عروقی و هم‌چنین کاهش مرگ و میر در نمونه‌های حیوانی منجر می‌شود که البته برای تایید این موضوع و کمک به جامعه انسانی نیاز به تحقیقات بیشتری در آینده هست.

سپاسگزاری

بدین وسیله از مدیریت محترم و کارشناسان آزمایشگاه مرکز تحقیقات سلولی و ملکولی دانشگاه ایران (سرکار خانم‌ها بیتا

References:

1. Moens AL, Claeys MJ, Timmermans JP, Vrints CJ. *Myocardial ischemia/reperfusion-injury, a clinical view on a complex pathophysiological process*. Int J cardio 2005; 100(2):179-90.
2. Kraljevic J, Marinovic J, Pravdic D, Zubin P, Dujic Z, Wisloff U, et al. *Aerobic interval training attenuates remodelling and mitochondrial dysfunction in the post-infarction failing rat heart*. Cardiovascular Res 2013; 99(1): 55-64.
3. Hattori K, Dias S, Heissig B, Hackett NR, Lyden D, Tateno M, et al. *Vascular endothelial growth factor and angiopoietin-1 stimulate postnatal hematopoiesis by recruitment of vasculogenic and hematopoietic stem cells*. J Exp Med 2001; 193(9):1005-14.
4. Tempel D, de Boer M, van Deel ED, Haasdijk RA, Duncker DJ, Cheng C, et al. *Apelin Enhances Cardiac Neovascularization After Myocardial Infarction by Recruiting Aplnr+* *Circulating Cells Novelty and Significance*. Circulation Res 2012; 111(5): 585-98.
5. Wright D, Sutherland L. *Exercise increases apelin expression in white adipose tissue*: 646: 3: 15 PM-3: 30 PM. Med Sci Sports & Exer 2009; 41(5): 38.
6. Nordlie MA, Wold LE, Kloner RA. *Genetic contributors toward increased risk for ischemic heart disease*. J Mol Cell Cardiol 2005; 39(4): 667-79.
7. Høydal MA, Wisløff U, Kemi OJ, Ellingsen Ø. *Running speed and maximal oxygen uptake in rats and mice: practical implications for exercise training*. Eur J Cardiovas Prev Rehabil 2007; 14(6): 753-60.
8. Hu G, Barengo NC, Tuomilehto J, Lakka TA, Nissinen A, Jousilahti P. *Relationship of physical activity and body mass index to the risk of hypertension: a prospective study in Finland*. Hyper 2004; 43(1): 25-30.

9. Lu K, Wang L, Wang C, Yang Y, Hu D, Ding R. *Effects of high-intensity interval versus continuous moderate-intensity aerobic exercise on apoptosis, oxidative stress and metabolism of the infarcted myocardium in a rat model.* Mol Med Rep 2015; 12(2): 2374-82.
10. Grans CF, Feriani DJ, Abssamra ME, Rocha LY, Carrozzi NM, Mostarda C, Figueroa DM, Angelis KD, Irigoyen MC, Rodrigues B. *Resistance training after myocardial infarction in rats: its role on cardiac and autonomic function.* Arquivos brasileiros de cardiologia. 2014 Jul;103(1):60-8..
11. Kemi OJ, Hoydal MA, MacQuaide N, Haram PM, Koch LG, Britton SL, et al. *The effect of exercise training on transverse tubules in normal, remodeled, and reverse remodeled hearts.* J Cell Physio 2011; 226(9): 2235-43.
12. Pitkin SL, Maguire JJ, Kuc RE, Davenport AP. *Modulation of the apelin/APJ system in heart failure and atherosclerosis in man.* British J Pharma 2010; 160(7): 1785-95.
13. Chandrasekaran B, Kalra PR, Donovan J, Hooper J, Clague JR, McDonagh TA. *Myocardial apelin production is reduced in humans with left ventricular systolic dysfunction.* J Card Failure 2010; 16(7): 556-61.
14. Zeng XX, Wilm TP, Sepich DS, Solnica-Krezel L. *Apelin and its receptor control heart field formation during zebrafish gastrulation.* Develop Cell 2007; 12(3): 391-402.
15. Iwanaga Y, Kihara Y, Takenaka H, Kita T. *Down-regulation of cardiac apelin system in hypertrophied and failing hearts: possible role of angiotensin II-angiotensin type 1 receptor system.* J Molecular Cellular Cardio 2006; 41(5):798-806.
16. Tanaka Y, Kanai F, Tada M, Asaoka Y, Guleng B, Jazag A, et al. *Absence of PIK3CA hotspot mutations in hepatocellular carcinoma in Japanese patients.* Oncogene 2006; 25(20): 2950-52.
17. Chaanine AH, Hajjar RJ. *AKT signalling in the failing heart.* Eur J Heart Fail 2011; 13(8): 825-9.
18. Xiao L, He H, Ma L, Da M, Cheng S, Duan Y, et al. *Effects of miR-29a and miR-101a Expression on Myocardial Interstitial Collagen Generation After Aerobic Exercise in Myocardial-infarcted Rats.* Arch Med Res 2017; 48(1): 27-34.
19. Lundby C, Gassmann M, Pilegaard H. *Regular endurance training reduces the exercise induced HIF-1 α and HIF-2 α mRNA expression in human skeletal muscle in normoxic conditions.* Eur J Applied physio 2006; 96(4): 363-9.
20. Mirdar .Sh. *Effect of 6-week interval training on the levels of lung HIF-1 α in the maturing rat.* Sport Physio 2014. [Persian]

Effect of a period of high-intensity interval training on regulation signaling of factors involved in vascular changes (molecular and tissue) following myocardial ischemia

Alireza Ramezani^{*1}, Yaghoob Mehrialvar², Abaas Ali Gaiini³, Fershte Golab⁴, Riaz Kheratmand⁵

Original Article

Introduction: This study aimed to investigate the effect of a period of high-intensity interval training on regulation signaling of factors involved in vascular changes following myocardial ischemia.

Methods: 28 rats (200-250 g) were randomly assigned into four groups of sham, ischemia, training, and training-ischemia in this study. Myocardial infarction was performed by closing descending coronary artery for 30 minutes. The training program on treadmill was performed for 40 minutes, 3 days a week, for 8 weeks. SPSS software (21) and one way ANOVA were used for statistical analysis. Also, Bonferroni's post hoc test was used to determine the difference between groups.

Results: The results showed a significant difference in expression level of HIF-1, AKT, VEGF, apelin, and apelin receptor between the 4 groups ($p = 0.001$). The results of Bonferroni post hoc test showed that expression level of VEGF, apelin, and apelin receptor in training-ischemia group was significantly increased compared to sham, ischemia and exercise training groups. The results also showed that there was no difference between interval training group and myocardial ischemia and sham groups ($p > 0.05$). High-intensity interval training during an ischemic intervention increased AKT expression level, but exercise training itself did not make this change ($p > 0.05$). HIF1- α expression level was significantly increased in ischemia group compared to sham and exercise training groups.

Conclusion: HIIT training improves signaling of the factors involved in vascular changes (molecular) and ultimately reduces myocardial infarction size (tissue) following myocardial ischemia.

Keywords: Myocardial Infarction, Infarction Size, High-Intensity Interval Training, Hypoxia-Induced Factor

Citation: Ramezani AR, Mehrialvar Y, Gaiini AL, Golab F, Riaz Kheratmand R. **Effect of a period of high-intensity interval training on regulation signaling of factors involved in vascular changes (molecular and tissue) following myocardial ischemia.** J Shahid Sadoughi Uni Med Sci 2018; 26(2): 151-63.

¹Department of Exercise Physiology, Shahid Rajaei Teacher Training University, Tehran Iran

²Department of Exercise Physiology, Faculty of Physical Education and Exercise Science, University of Shahid Rajaei Iran

³Department of Exercise Physiology, Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Tehran, Tehran Iran

⁴Cellular and Molecular Research Center, Iran University of Medical Sciences, Tehran Iran

⁵Shahid Beheshti University of Medical Sciences, Tehran Iran

*Corresponding author: Tel: 09121309313, email: ar0ramezani@gmail.com